

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 395/2025-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED]

[REDACTED] zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Ďurianom, Ďatelinová 5530/4, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Ssk/98/2024 z 26. marca 2025 a jemu predchádzajúcemu postupu takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. júna 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy rozsudkom najvyššieho správneho súdu sp. zn. 7Ssk/98/2024 z 26. marca 2025, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu. Napadnutý rozsudok navrhuje zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie, priznať mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 12 000 eur a náhradu trov konania v sume 728,90 eur.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že žalobou podanou 27. apríla 2011 Krajskému súdu v Bratislave (ktorého právnym nástupcom je Správny súd v Bratislave) sa sťažovateľ domáhal určenia neplatnosti opatrenia Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave (ďalej len „žalovaný“) sp. zn. KRP-PMO-V-67-017/2011 z 1. apríla 2011 (ďalej len „opatrenie“), ktorým mu bolo oznámené zamietnutie jeho žiadosti o prijatie do služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 15 ods. 6 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení účinnom k 1. aprílu 2011 (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“), a zároveň náhrady škody, oslobodenia od súdnych poplatkov a ustanovenia právneho zástupcu. Krajský súd uznesením č. k. 1S/76/2011-21 zo 14. júla 2011 zastavil konanie o žalobe sťažovateľa pre neodstránenie väd žaloby. Toto uznesenie bolo zrušené a vrátené späť

na ďalšie konanie krajskému súdu uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo/35/2011 z 25. januára 2012 z dôvodu nesprávneho postupu krajského súdu, ktorý rozhodol vo veci samej predčasne, t. j. bez toho, aby rozhodol o žiadosti sťažovateľa o oslobodenie od súdnych poplatkov a ustanovení právneho zástupcu.

3. Správny súd rozsudkom č. k. BA-1S/76/2011-120 z 28. júna 2024 žalobu sťažovateľa zamietol. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalovaný mu nepredložil administratívny spis týkajúci sa prijímacieho konania, pretože bol skartovaný v roku 2017. Vzhľadom na značnú všeobecnosť tvrdení uvedených v žalobe a jej doplnení, v ktorej žalobca nekonkretizoval skutočnosti týkajúce sa postupu žalovaného, ktoré mali spôsobiť nezákonnosť napadnutého opatrenia, ako aj obsah vyjadrenia žalovaného z 19. apríla 2024 dospel správny súd k záveru, že nezákonnosť napadnutého opatrenia v tomto konaní je možné preskúmať. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že sťažovateľ splnil zákonné podmienky na prijatie do štátnej služby. Žalovaný založil svoju obranu na fakultatívnom charaktere rozhodovania o prijatí či neprijatí občana do štátnej služby príslušníka Policajného zboru s odkazom na § 14 ods. 1 v spojení s § 15 ods. 6 zákona č. 73/1998 Z. z., ktoré poskytujú rozhodujúcemu správne orgánu širokú mieru správnej úvahy, resp. diskrečnej právomoci nadriadeného rozhodujúceho o prijatí. Napadnuté opatrenie síce neobsahuje odôvodnenie, čo však vzhľadom na § 15 ods. 6 zákona č. 73/1998 Z. z. nie je možné považovať za rozpor s § 241 ods. 1 až 3 tohto zákona, ktorý sa týka požiadaviek kladených na odôvodnenie rozhodnutia v konaní vo veciach služobného pomeru. Absencia argumentov žalovaného v napadnutom opatrení o dôvodoch zamietnutia žiadosti sťažovateľa o prijatie do štátnej služby sama osebe nespôsobuje neplatnosť napadnutého opatrenia. Správny súd zdôraznil, že vo vzťahu k námietke o jeho diskriminácii žalovaným žalobca neuviedol žiadne skutočnosti, z ktorých by bolo možné dôvodne usudzovať, že došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania na základe niektorého z diskriminačných dôvodov. Sťažovateľ v preskúmanom konaní neunesol dôkazné bremeno tvrdenia, a preto považuje námietku porušenia zásady rovnakého zaobchádzania za nedôvodnú.

4. Najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom kasačnú sťažnosť sťažovateľa zamietol a druhým výrokom žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov kasačného konania. Napadnutý rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 2. mája 2025.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti argumentuje, že kasačný súd nesprávne vyhodnotil účinky § 102 Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“) a dôsledky nepredloženia administratívneho spisu. Napadnutý rozsudok kasačného súdu je podľa neho aktom svojvôle, pretože neobsahuje dostatočné odôvodnenie a možno ho považovať za arbitrárny. Kasačný súd nereflektoval na skutočnosť, že v čase podania správnej žaloby platil § 250j ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý ukladal povinnosť zrušiť rozhodnutie správneho orgánu ako následok nepredloženia administratívneho spisu zo strany žalovaného. Prijatím opatrenia o zamietnutí jeho žiadosti žalovaným bez kľúčového dôkazného materiálu (administratívneho spisu) bol popretý princíp rovnosti zbraní a sťažovateľ bol sankcionovaný za konanie spôsobené správnym orgánom – zničenie spisu. Kasačný súd ignoroval právoplatné uznesenie krajského súdu vo veci rozhodovania o jeho nároku na poskytnutie právnej pomoci, podľa ktorého je dotknuté opatrenie preskúmateľné

rozhodnutie a s týmto argumentom sa kasačný súd žiadnym spôsobom nevysporiadal, čím ponechal v platnosti dve rozporuplné rozhodnutia.

6. Predmet preskúmaného konania je jednoduchý, konanie trvá bez jeho zavinenia už viac ako 15 rokov (od roku 2011) a je poznačené zbytočnými priet'ahmi.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej s'tažnosti

7. Podstatou ústavnej s'tažnosti je porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na rovnosť v konaní nedostatočným odôvodnením napadnutého rozsudku, v ktorom kasačný súd neuviedol dostatok dôvodov na svoj záver o zákonnosti opatrenia, ktoré neobsahovalo formálne náležitosti rozhodnutia (výrok, odôvodnenie, poučenie) a bolo vydané na základe neúplne zisteného skutkového stavu v dôsledku zničenia administratívneho spisu, ktorý nemal rozhodujúci orgán štátnej správy k dispozícii. Preskúmané konanie bolo poznačené zbytočnými priet'ahmi, ktoré neboli zavinené s'tažovateľom.

8. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03, IV. ÚS 312/2012). Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojich rozhodnutiach vyslovil, že právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, pričom z jeho judikatúry je možné vyvodit' limity povinnosti súdu odôvodniť súdne rozhodnutie a tomu korešpondujúceho práva na odôvodnenie rozhodnutia. Toto právo nie je absolútne, to znamená, že súdny orgán nie je povinný dať podrobnú odpoveď na každý argument strany (rozsudok Van Hurk v. Holandsko z 19. 4. 1994, č. 16034/90, § 61, podobne rozsudok Garcia Ruiz v. Španielsko z 21. 1. 1999, č. 30544/96, § 26, rozsudok Perez v. Francúzsko z 12. 2. 1994, č. 47287/99, § 81). Rozsah povinnosti odôvodniť rozhodnutie sa môže líšiť podľa povahy rozhodnutia a je možné ju posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument účastníka konania aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Ruiz Torija v. Španielsko z 9. 12. 1994, č. 18390/91, § 30; rozsudok Hiro Balani v. Španielsko z 9. 12. 1994, č. 18064/91, § 28, rozsudok Georgiadis v. Grécko z 29. 5. 1997, č. 21522/93, § 43).

9. Predmetom konania pred ústavným súdom nie je hodnotenie správnosti skutkových záverov či právneho posúdenia veci všeobecnými súdmi, pretože ústavný súd nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Pri uplatňovaní svojej právomoci ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o s'tažnosti pre porušenie základných práv sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov nie sú arbitrárne alebo svojvoľné a či výsledkom aplikácie právnych predpisov na konkrétny prípad nie je zrejmä nespravodlivosť.

10. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom napadnutého rozsudku v kontexte sťažovateľom predloženej argumentácie. V odôvodnení napadnutého rozsudku kasačný súd v celom rozsahu odkázal na odôvodnenie rozsudku správneho súdu, s ktorým sa stotožnil.

11. Vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa nepredloženia administratívneho spisu v konaní kasačný súd uviedol, že zrušenie napadnutého opatrenia iba z dôvodu nepredloženia administratívneho spisu, resp. niektorej jeho podstatnej časti možno chápať ako *ultima ratio*, a následne poukázal na svoju judikatúru, v ktorej vyslovil, že pri nepredložení spisu správnym orgánom je súd pri posúdení zákonnosti rozhodnutia (opatrenia) povinný zohľadniť ďalší obsah spisu, tzn. konkrétne okolnosti prípadu a taktiež medze nastavené žalobnými bodmi (rozsudok najvyššieho správneho súdu vo veci sp. zn. 6Ssk/28/2023). Kasačný súd v kontexte uvedeného poukázal na špecifické okolnosti tejto veci, za ktoré považoval predovšetkým fakultatívnosť prijatia osoby do štátnej služby i v prípade splnenia zákonných podmienok založenú § 14 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., ďalej možnosť ukončenia prijímacieho konania podľa § 15 ods. 6 tohto zákona aj vydaním opatrenia – zamietnutím žiadosti o prijatie bez odôvodnenia a za rozhodujúcu označil aj okolnosť, že sťažovateľ nevzniesol žiadne konkrétne námietky, z ktorých by bolo možné usudzovať, že došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania z niektorého zo zákonom predpokladaných diskriminačných dôvodov. Kasačný súd zdôraznil taktiež svoju viazanosť žalobnými bodmi podľa § 134 ods. 1 SSP, ako aj skutočnosť, že v lehote na podanie správnej žaloby administratívny spis existoval, tzn. na strane sťažovateľa teda neexistovala prekážka, ktorá by mu bránila v podaní kvalifikovanej správnej žaloby, napriek tomu svoju žalobu formuloval všeobecne až hypoteticky. Z uvedených okolností prípadu najvyšší správny súd vyvodil, že v danom prípade nemožno prisvedčiť ani námietkam sťažovateľa o odňatí možnosti konať pred súdom, ani námietkam o účelovej skartácii administratívneho spisu žalovaným s cieľom vyhnúť sa súdnemu prieskumu.

12. V súvislosti s argumentáciou sťažovateľa, že sa správny súd mal spravovať § 250j OSP účinným v čase podania žaloby ústavný súd odkazuje na princíp okamžitej aplikability noriem Správneho súdneho poriadku, ktorý vyplýva z jeho § 491 ods. 1 a v súlade s ktorým bol správny súd (rovnako aj kasačný súd) povinný od 1. júla 2016 aplikovať ustanovenia Správneho súdneho poriadku aj na konanie v tejto veci. Kasačný súd poukazom na konkrétne okolnosti, z ktorých zdôraznil osobitne svoju viazanosť vágne formulovanými žalobnými dôvodmi, poskytol sťažovateľovi dostatočné a logické vysvetlenie, prečo nepredloženie administratívneho spisu nepovažoval za potrebné sankcionovať zrušením napadnutého opatrenia. Inak povedané, nedostatočná formulácia dôvodov žaloby sama osebe určila rozsah prieskumnej právomoci správneho súdu, ktorý oboznámenie sa s celým administratívnym spisom nepovažoval za potrebné vzhľadom na obsah argumentov sťažovateľa.

13. K námietke nevysporiadania sa s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4Sp/165/2012 kasačný súd zdôraznil, že nešlo o identické skutkové okolnosti, ale o rozhodnutie o odlišnom predmete konania (priznanie nároku na poskytnutie právnej pomoci, pozn.), a preto sa s ním správny súd nemal dôvod osobitne vysporiadať. Podľa sťažovateľa v predmetnej veci existujú dve rozporuplné rozhodnutia, pretože vo veci sp. zn. 2Sžo/29/2015 najvyšší súd uznal opatrenie za preskúmateľné rozhodnutie. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na to, že kasačný súd žalobu sťažovateľa nezamietol ako neprípustnú, ale ako nedôvodnú, tzn. zákonnosť opatrenia žalovaného bola súdom riadne

preskúmaná v rozsahu predložených žalobných dôvodov. Uvedenú argumentáciu preto možno považovať za právne irelevantnú.

14. K námietke týkajúcej sa nespĺnenia formálnych náležitostí rozhodnutia kasačný súd konštatoval, že takáto námietka nebola sťažovateľom predložená v konaní pred správny súd, a preto nemal dôvod sa ňou zaoberať. *Obiter dictum* však poznamenal, že predmetom konania je napadnuté opatrenie, t. j. správny akt orgánu verejnej správy odlišný od rozhodnutia, ktoré formálne náležitosti rozhodnutia podľa zákona č. 73/1998 Z. z. nemusí obsahovať. Ide o záver, ktorý plne rešpektuje § 15 ods. 6 zákona č. 73/1998 Z. z., ústavný súd preto ani túto námietku sťažovateľa nevyhodnotil ako dôvodnú.

15. K námietke sťažovateľa o porušení práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov ústavný súd poukazuje na to, že napadnutý rozsudok kasačného súdu nadobudol právoplatnosť 2. mája 2025, tzn. v čase podania ústavnej sťažnosti 19. júna 2025 bolo preskúmané konanie právoplatne ukončené. Po nadobudnutí právoplatnosti a doručení vyhotovenia rozsudku kasačného súdu bol stav právnej neistoty u sťažovateľa odstránený.

16. O zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti ide, ak namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 110/02, II. ÚS 66/2011, IV. ÚS 473/2012, III. ÚS 288/2016, II. 59/2019).

17. Na základe uvedeného preto ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. augusta 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu